

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı ay önce.

Vampanezerlerle girdiğimiz çatışmanın sonrasında dışarıya çıkmak için tünellerde yaptığımız yürüyüş ağır ve yorucuydu. Bay Crepsley'nin yanmış kemiklerini, yaşamını yitirdiği çukurda bırakmıştık. Aslında ondan geriye kalanları gömmeyi düşünmüştüm ama buna yüreğim elvermemişti. Steve'in, vampanezer Lordu olduğunu öğrenmek beni yıkmıştı ve hiçbir şey umurumda değildi artık. En iyi dostum öldürülmüştü. Dünyam yerle bir olmuştu. Benim için hayatta olmak ya da olmamak fark etmiyordu.

Harkat ve Debbie yanımda, Vancha ve Alice ise bizden biraz önde yürüyorlardı. Debbie bir zamanlar benim kız arkadaşımdı ama şimdi yetişkin bir kadın olmuştu. Bense genç bir oğlan bedeninde mahsur kalmıştım, çünkü bir yarı-vampir dim ve geçen her beş yılda sadece bir yaş büyüyordum. Alice şehrin emniyet müdürüydü. Etrafımızı polisler sardığında Vancha onu kaçırmıştı. Alice ve Debbie, vampanezerler ile girdiğimiz çatışmada bizim yanımda savaşmışlar, ikisi de iyi iş çıkarmışlardı. Emeklerinin boşa gitmesi üzücüydü.

Alice ve Debbie'ye Yaraların Savaşı'nı anlatmıştık. Vampirler gerçekten de varlar, ama bilindiği gibi eli kanlı canavarlar değiller. İnsanların kanını içerken onları öldürmüyoruz. Fakat bir diğer gece yarattığı olan vampanezerler öldürüyorlar. Altı

yüz yıl önce vampirlerden ayrılıp kendi yollarına gitmişler. Kurbanlarının kanlarını son damlasına kadar içiyorlar. Zaman içinde tenleri mor, gözleri ve tırnakları ise kırmızı renk olmuş.

İki kavim uzun bir süre barış içinde yaşadılarsa da, Vampanezer Lordu ortaya çıktığında bu durum sona erdi. Bu vampanezer lideri kavmini vampirlere karşı savaşa sokacak ve bizi yok edecekti; bunun kaderinde yazılı olduğu söyleniyordu. Ama henüz bir tam-vampir olmadan onu bulup öldürebilirsek, bu savaş bizim galibiyetimizle sonuçlanacaktı.

Desmond Tiny adında, geleceği görebilen ve başkalarının işine burnunu sokmaktan büyük zevk alan güçlü bir adamın dediğine göre, Vampanezer Lordu'nun işini bitirmek için peşinden sadece üç vampir gidebilirdi. Bunlardan ikisi vampir prensleriydi: Ben ve Vancha March. Diğer ise, bana vampir kanı vermiş ve bir baba gibi davranmış olan Bay Crepsley'di. Birkaç saat önce, Vampanezer Lordu olduğunu düşündüğümüz kişiyle dövüşmüş ve onu öldürmüştü. Fakat sonra Steve, gerçek Vampanezer Lordu'nun aslında kendisi olduğunu açıkladıktan hemen sonra Bay Crepsley'yi ucu alevli kazıkların bulunduğu bir çukura fırlatarak ölüme yollamıştı.

Bay Crepsley'nin artık hayatta olmadığına bir türlü inanmıyordum. Her an omzumda bir dokunuş hissetmeyi bekliyorum; döndüğümde arkamda uzun boylu ve turuncu saçlı vampirin sırtarak durduğunu göreceğimi, yanağındaki uzun yara elindeki fenerden gelen ışıktaki hafifçe parlarken, onsuz nereye gittiğimizi soracağını umuyordum. Ama omzuma dokunan yoktu. Bay Crepsley ölmüştü. Hiçbir zaman geri gelmeyecekti.

Bir yanımdan öfkeden deliye dönmeyi, elime bir kılıç alıp Steve'in peşinden gitmeyi istiyordu. Onu bulup o çürümüş

kalbine bir kazık saplamak istiyordum. Fakat Bay Crepsley intikam için yaşamamam konusunda beni uyarmıştı. Bunun beni yanılsa sürükleyeceğini söylemişti. Steve ile aramızda görülmemiş bir hesap olduğunu, yollarımızın bir kez daha kesişeceğini biliyordum; ama şimdilik onu kafamdan atmış, kendimi Bay Crepsley'nin yasını tutmaya adanmıştım.

Fakat bir türlü tam anlamıyla yas tutamıyordum. Göz pınarlarım kurumuştı sanki. Büyük bir kederle ağlayıp sızlamak istiyor, bir türlü beceremiyordum. Ruhum bir enkazdan farksızdı ama bunu dışa yansıtmıyor, sanki Bay Crepsley'nin ölümünden etkilenmemiş gibi donuk, sakın ve kendine hâkim görünüyordum.

Önümüzde yürümekte olan Vancha ve Alice birden durdu. Prens arkasına dönüp ağlamaktan kıpkırmızı olmuş kocaman gözlerle bize baktı. Hayvan derisinden kıyafetleri, çamurlu ayakları ve kontrolsüzce uzamış saçlarıyla, kaybolmuş fazla iri bir çocuğu andırıyordu. “Neredeyse yeryüzüne varmak üzereyiz,” dedi çatallı bir sesle. “Dışarıda hava hâlâ aydınlık. Karanlık olana kadar burada beklesek mi? Eğer görülürsek...”

“Umurumda değil,” diye mırıldandım.

“Burada daha fazla durmak istemiyorum,” dedi Debbie ağlamaklı bir sesle. “Bu tüneller çok acımasız.”

“Benim de ekibime hayatta olduğumu bildirmem gerek,” dedi Alice. Kaşlarını çatmış, solgun beyaz saçlarından kurumuş kan pıhtılarını ayıklıyordu. “Gerçi bu olanları onlara nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok!”

“Doğruyu söyle,” dedi Vancha.

Emniyet müdürü yüzünü buruşturdu. “Bu mümkün değil! Başka bir şey düşünmem ger...” Durdu. Tünelin loşluğunda bir karaltı belirmiş, yolumuzu kesmişti.

Bir küfür savuran Vancha, eline bir şuriken –göğsüne doladığı kemerlerde duran keskin uçlu Ninja yıldızları– alıp fırlatmaya hazırlandı.

“Dur Vancha,” dedi yabancı, elini havaya kaldırarak. “Yardım etmeye geldim, zarar vermeye değil.”

Vancha şurikenini indirirken şaşkınlıkla mırıldandı: “*Evanna?*”

Az ileride duran kadın parmaklarını şaklatınca, tepemizde bir meşale yandı ve birkaç ay önce Vampaneze Lordu’nu aradığımız sırada beraber seyahat ettiğimiz çirkin cadı çıktı ortaya. Hiç değişmemişti. Kısa ve kalın bacakları, uzun ve dağınık saçları, sivri kulakları, ufacık bir burnu vardı; bir gözü kahverengi, bir gözü yeşildi (renkler ikide bir yer değiştiriyorlardı); kıllı bir vücuda, uzun ve sivri tırnaklara sahipti ve bedenine sıkıca sarılmış sarı renkli kalın ipleri kıyafet olarak kullanıyordu.

Kocaman yeşil gözlerinde kuşku dolu bakışlarla, “Senin burada ne... işin var?” diye sordu Harkat. Evanna Yaraların Savaşı’nda tarafsızdı, ama o anki ruh haline göre taraflardan birine yardım edebiliyor ya da zorluk çıkarabiliyordu.

“Larten’in ruhuna veda etmeye geldim,” dedi cadı. Gülmüyordu.

“Pek üzgün görünmüyorsun,” dedim duygudan yoksun bir ifadeyle.

Omuz silkti. “Öleceğini on yıllar önce sezmiştim. Gözyaşlarımı da o zaman döktüm.”

“Öleceğini biliyor muydun?” diye gürledi Vancha.

“Emin değilim, ama böyle olacağını tahmin etmiştim.”

“Yani buna engel olabilirdin!”

“Hayır,” dedi Evanna. “Gelecekte olacakları hissetme yeteneğine sahip olanların, meydana gelecek olaylara müdahale

etmesi yasaktır. Larten'ı kurtarabilmem için kurallara karşı gelmem gerekirdi ki, bunu yapsaydım tüm dünya bir kaosa sürüklenirdi.”

Cadı elini uzattı ve aralarında metreler olmasına rağmen, Vancha'nın çenesini hafifçe kavradı. “Larten'ı çok severdim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Yanılmış olduğumu umuyordum. Ama onu kurtaramazdım. Onun kaderini tayin etmek bana düşmezdi.”

“Peki ya kime düşerdi?” dedi Vancha kızgınlıkla.

“Kendisine,” dedi Evanna. “Vampanez Lordu'nun peşine düşmeyi, tünellere girmeyi, platformda dövüşmeyi kendisi seçti. Sorumluluklarını görmezden gelebilirdi; ama o bunu yapmadı.”

Vancha kısa bir süre daha cadıya öfkeli gözlerle baktıktan sonra başını önüne eğdi. Ayaklarının ucundaki toprak zemine taze gözyaşları düşüyordu şimdi. “Özrümü kabul edinceydim,” diye mırıldandı. “Sizi suçlamıyorum. Sadece, içim öylesine nefret dolu ki...”

“Biliyorum,” diyen cadı, dönüp bizleri inceledi. “Benimle gelmelisiniz. Size söyleyeceklerim var ve bunu dışarıda yapmayı tercih ederim; buranın havası ihanet ve ölüm kokuyor. Bana birkaç saatinizi ayırır mısınız?” Alice Burgess’e baktı. “Fazla vaktinizi almayacağıma söz veriyorum.”

Alice hafifçe iç geçirdi. “Sanırım birkaç saatten bir şey olmaz.”

Evanna sırayla Harkat'a, Debbie'ye, Vancha'ya ve bana baktı. Biz de başımızı sallayarak bu isteğini kabul ettiğimizi belirttik. Sonra da karanlığı ve ölümü geride bırakmak için sabırsızlanarak cadının peşinden gittik.

Evanna aramızdaki tek tam-vampir olan Vancha'ya, güneşten korunmak amacıyla üzerine örtmesi için kalın bir ge-yik postu verdi. Cadıyı takip ederek sokaklarda hızla ilerli-yorduk şimdi. Evanna bizi saklayacak bir büyü yapmış olma-lydı, çünkü kan lekeli yüzlerimiz ve kıyafetlerimize rağmen insanlar bizi fark etmiyorlardı. Bir süre sonra şehrin dışındaki küçük bir ormanlık alana vardık; Evanna buradaki ağaçlar arasında kendisine bir kamp yeri hazırlamıştı. Bize oturma-mızı söyledi; meyve, bitki kökleri ve su ikram etti.

Hiç konuşmadan karnımızı doyurduk. Bir ara kendimi, cadıyı inceler ve onun burada bulunma sebebini düşünürken buldum. Eğer gerçekten Bay Crepsley'ye veda etmek için gel-miş olsaydı, vampirin bedeninin yattığı çukurun bulunduğu yere gitmiş olması gerekirdi. Bay Tiny'nin kızıydı Evanna. Bay Tiny onu, bir vampirin ve bir kurdun kanını karıştırarak yaratmıştı. Vampir ve vampanezer kısırdılar –çocuk sahibi olamıyorduk– ama söylenenlere göre Evanna eğer isterse bir vampir ya da vampanezen çocuk sahibi olabilecekti. Vampa-nez Lordu'nu yakalamak amacıyla yola koyulduktan kısa süre sonra Evanna ile karşılaştığımızda, Bay Tiny'nin kehanetini doğruladı –Lord'u öldürmek için elimize dört fırsat geçecek-ti– ve başarısız olduğumuz takdirde içimizden iki kişinin öle-ceği konusunda uyardı bizi.

Vancha yemek yemeyi bitirdikten sonra arkasına yaslanıp geçirdi. Sonra da Evanna'ya dönerek, “Anlat!” dedi. Nazik olacak durumda değildi.

“Kaç hakkınızı kullandığınızı merak ediyor olmalısınız,” dedi Evanna lafı gevelemeden. “Cevap üç. İlkini, ormanda-ki açıklıkta vampanezlerle dövüştüğünüz ve Lordlarının

kaçmasına izin verdiğinizde harcadınız. İkincisini ise, Steve Leonard'ın yarı-vampaneze olduğunu öğrenip onu rehin aldığınızda; her ne kadar o zaman onu öldürmek için elinize pek çok fırsat geçtiyse de tüm bunlar tek bir fırsat olarak sayılıyor. Üçüncüsünü de, Larten onunla kazıklı çukur üzerindeki platformda karşı karşıya geldiğinde.”

“Bu demektir ki onu yok etmek için hâlâ bir şansımız var!” dedi Vancha heyecanla.

“Evet. “Avcılar bir kez daha Vampaneze Lordu ile karşılaşacaklar ve o gün geleceğin nasıl şekilleneceği belli olacak. Fakat bu karşılaşma yakın zamanda gerçekleşmeyecek. Steve Leonard plan yapmak amacıyla geri çekildi. Şimdilik rahat olun.”

Cadı bana döndüğünde, yüzündeki ifade yumuşadı. “Bu senin acını hafifletmeyebilir,” dedi şefkatle. “Ama bil ki, ruhu Cennet’e gitti. Larten onurlu bir şekilde öldü ve dürüstlerin yolunda yürümeye hak kazandı. Ruhu huzura kavuştu.”

“Burada olmasını tercih ederdim,” dedim üzüntüyle; bir yandan da tepemizdeki ağacın yapraklarına bakıyor, hâlâ gelmeyen gözyaşlarımı bekliyordum.

“Peki ya diğer vampanezler?” diye sordu Alice. “Şehrimde onlardan kaldı mı hiç?”

Evanna başını iki yana salladı. “Hepsi gittiler.”

“Geri dönecekler mi peki?” diye soran Alice’in gözlerindeki parıltıya bakılırsa, onlarla hesaplaşmak için dönmelerini ister gibi bir hali vardı.

“Hayır,” dedi Evanna gülümseyerek. “Ama onlarla yolunun bir kez daha kesişeceğini söylemek yanlış olmaz.”

“Bu çok iyi olur,” dedi Alice öfkeyle.

Morgan James'i, yani vampetlere katılan elemanını düşündüğüne emindim. Vampetler vampanezlere yardımcı olan insanlardı ve kafalarını kazıtıyorlar, gözlerinin etrafına kan sürüyorlar, kulaklarının üzerinde V şeklinde dövme taşıyorlar ve kahverengi üniforma giyiyorlardı.

İngilizce öğretmeni olan Debbie, "Kâbus bitti mi yani?" diye sordu; bir yandan da yanaklarını siliyordu. Tünellerde dişi bir kaplan gibi mücadele etmiş, ama gece boyunca olup bitenler onu derinden etkilemişti. Titriyordu.

"Senin için şimdilik evet," diye esrarengiz bir cevap verdi cadı.

"Bu da ne demek?" diye sordu Debbie kaşlarını çatarak.

"Sen ve Alice isterseniz Yaraların Savaşı'ndan uzak durabilirsiniz," dedi Evanna. "Normal yaşamlarınıza dönüp bu yaşadıklarınız sanki hiç gerçekleşmemiş gibi davranabilirsiniz. Eğer böyle yaparsanız, vampanezler bir daha sizi rahatsız etmeyeceklerdir."

"Tabii ki normal yaşantımıza geri döneceğiz," dedi Alice. "Başka ne yapabiliriz ki? Bizler vampir değiliz. Onların savaşında bizim yerimiz yok."

"Belki de..." dedi Evanna. "Ama kim bilir, bu konuyu düşünecek zamanınız olduğunda farklı bir sonuca varabilirsiniz. Şehre döneceksiniz tabii, ne de olsa olan bitenleri kavramak ve işlerinizi yoluna koymak için zamana ihtiyacınız var; ama orada kalıp kalmama konusuna gelince..." Evanna bakışlarını Vancha, Harkat ve bana doğru çevirdi. "Siz üçünüz nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Ben o Leonard denen canavarın peşinden gideceğim," dedi Vancha hemen.